

บทที่ ๔

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษาถึง วิธีการที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน และตรวจสอบอิทธิพลของตัวแปรเพศ ตัวแปรวุฒิ และตัวแปรประสบการณ์ของการเป็นครูต่อการใช้วิธีการในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ผลการวิจัยจะได้อภิปรายตามลำดับต่อไปนี้

๑. วิธีการที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน
๒. วิธีการที่ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูจะแตกต่างกันไปตามเพศของครู
๓. วิธีการที่ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูจะแตกต่างกันไปตามวุฒิของครู
๔. วิธีการที่ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูจะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ของการเป็นครู

๑. วิธีการที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน

ครูในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เลือกใช้วิธีการแก้ปัญหามิใช่ทุกพฤติกรรมโดยเรียงตามลำดับความมากน้อยดังนี้ คือ ๑. การทำโทษทางวาจา ๒. การไม่ทำโทษ ๓. การทำโทษทางกาย ๔. การทำโทษทางสังคม และ ๕. การไม่แก้ปัญหา การที่ครูส่วนใหญ่แก้ปัญหาคือการทำโทษทางวาจามากที่สุด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สแตรง (Strang, 1935) ที่พบว่า ครูจาก ๘๓ โรงเรียน เสนอให้ใช้การแก้ปัญหามากที่สุด^๑ และ เอ็น เอ็ม แคมเบลล์ (N.M. Campbell, 1935) ที่พบว่า ครูในกลุ่มตัวอย่างใช้การตำหนิมากที่สุดเป็นอันดับแรก^๒ แต่ขัดแย้ง

^๑Robert S. Ellis, "A Problem.....," in Educational Psychology, p. 503.

^๒Arthur I. Gates and et al., Educational Psychology, p. 719.

กับผลการวิจัยของ คาโรล เจ เฮนนิ่ง (Carol J. Henning, 1949) ที่พบว่า ครูใหญ่ครึ่งหนึ่งของทั้งหมดที่ใช้การทำโทษทางกาย และมีครูใหญ่เพียง ๒ ใน ๒๐๐ คน ที่ตอบว่าโรงเรียนควรค้นหาสาเหตุที่ทำให้เด็กเรียนเกิดปัญหาและพยายามเข้าใจภูมิหลังของนักเรียนที่ทำผิดแล้วปรึกษากับนักเรียนและผู้ปกครอง^๑ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีครูใหญ่เกินกว่า ๕๐ เปอร์เซ็นต์ที่ใช้การทำโทษทางกาย และเพียง ๑ เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่ใช้วิธีการไม่ทำโทษ อันขัดแย้งกับผลการวิจัยชิ้นนี้ที่พบว่า การทำโทษทางวาจามีมากที่สุดถึง ๓๑.๒๔ เปอร์เซ็นต์ การไม่ทำโทษมี ๓๑.๕๔ เปอร์เซ็นต์ และการทำโทษทางกายเพียง ๑๐.๘๔ เปอร์เซ็นต์ เท่านั้น

ถ้าพิจารณาถึงวิธีการแก้ปัญหาของครูโดยแยกเป็นการใช้วิธีทำโทษ (ทำโทษทางกาย ทำโทษทางวาจา ทำโทษทางสังคม) และการไม่ทำโทษแล้ว พบว่า ครูใช้วิธีการทำโทษมากกว่าการไม่ทำโทษ อันสอดคล้องกับงานวิจัยของ กอริสัน (Gorrison, 1959) ที่พบว่าครูส่วนใหญ่ใช้วิธีการลงโทษ^๒ และ เอ็น ซี คัทท์ กับ เอ็น โมสเลย์ (N.E. Cutt & N. Moseley, 1941) ที่พบว่า นักเรียนชาย ๖๐ เปอร์เซ็นต์ รายงานว่าครูใช้วิธีทำโทษ^๓ อย่างไรก็ตาม ครูที่ประสบความสำเร็จในการควบคุมชั้น คือ ครูที่ให้รางวัล หรือให้การช่วยเหลือนักเรียน ส่วนครูที่ใช้วิธีการลงโทษบ่อย ๆ จะประสบความสำเร็จในการควบคุมชั้นน้อยกว่า^๔ และ แคมเบลล์ (Campbell, 1935) ยังได้เปรียบเทียบวิธีที่ครูใช้ในการแก้ปัญหาในห้องเรียนระหว่างครูที่ได้รับการประเมินว่าเป็นครูที่ควบคุมชั้นในระดับเกรดเอ กับครูที่ได้รับการประเมินว่าควบคุมชั้นอยู่ในระดับเกรดซี ผลสรุปได้ว่า ครูที่ประสบความสำเร็จในการ

^๑ Lindgren, Education Psychology....., p. 270.

^๒ Gorrison, "A Study.....", The Journal of Educational Research, 53 : 153-156.

^๓ Arthur I. Gates and et al., Educational....., p. 720.

^๔ Ibid., p. 719.

ควบคุมชั้นใช้เหตุผลและวิธีการทางบวก ส่วนครูที่ประสบความสำเร็จในการควบคุมชั้นน้อย ใช้วิธี
 คุ ออกคำสั่ง และขู่^๑ นอกจากนี้ สิวายน์ (Levine, 1977) ได้ศึกษาทัศนคติของครูที่มีต่อการ
 ลงโทษนักเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างครู ๓๖๐ คนให้ตอบแบบสอบถามทางวินัย ผลปรากฏว่า ครูโดย
 ทั่วไป ไม่เห็นด้วยกับการลงโทษทางกาย และแม้แต่การลงโทษทางอื่น ๆ ก็ตาม และยังสรุปอีก
 ว่า นักการศึกษา นักจิตวิทยาเห็นพ้องเป็นเอกฉันท์ว่า การลงโทษควรใช้อย่างระมัดระวังหรือไม่
 ควรใช้ เพราะถือว่า การลงโทษไม่ได้ลดพฤติกรรมได้ในทุกโอกาส และไม่เป็นที่ยอมรับในทางจิตวิทยา^๒
 ดังที่ สกินเนอร์ (Skinner, 1964) กล่าวถึง ผลเสียของการลงโทษว่า ก่อให้เกิดความกลัวและ
 เกิดอารมณ์ที่ไม่เป็นสุข นอกจากนี้ยังทำให้เด็กเกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อครู และสังคมกับทั้งยังทำให้เกิด
 การต่อต้านผู้ลงโทษอีกด้วย^๓ เมื่อการใช้การลงโทษอย่างเดียวในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาก่อให้เกิด
 เกิดผลอันไม่พึงปรารถนาดังกล่าว วิธีการที่ครูไทยน่าจะสนใจนำมาใช้เพื่อแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
 ของเด็กเพิ่มเติมจากการลงโทษ^๔จะเป็นการใช้การเสริมแรงทางบวกด้วย ดังตัวอย่างในงานวิจัย
 ของ แรฟเทอรี^๕

๒. วิธีการที่ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูจะแตกต่างกันไปตามเพศของครู

ผลการวิจัยพบว่า ครูเพศชายใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนแตกต่าง
 ไปจากครูเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ ผลการ

^๑Robert S. Ellis, "A Problem.....," in Educational Psychology, p.504.

^๒Mary Levine, "Teachers' Attitudes Toward Corporal Punishment and
 its Alternatives in the School Environment," Dissertation Abstracts 38
 (November 1977) : 2523-2524 A.

^๓Charles E. Skinner, Educational Psychology, 4th ed. (New Delhi :
 Prentice-Hall of India, 1964), p.459.

^๔Rafertry, "A Study of.....," Dissertation Abstract 34:1709-A.

วิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมาคมการศึกษาแห่งชาติ (National Education Association, 1970) และลินด์เกรน กับ แพตตัน (Lindgren & Patton, 1958) ที่พบว่า ครูชายกับครูหญิงใช้วิธีการแก้ปัญหาที่นักเรียนแตกต่างกัน โดยที่ครูชายใช้วิธีการทำโทษมากกว่าครูหญิง^๑ นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับอิทธิพลของเพศที่มีต่อทัศนคติในด้านปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เช่น คอนเนลล่า (Connella, 1975) พบว่า ครูเพศชาย ให้ความเห็นต่อปัญหาทางวินัย แตกต่างไปจากครูเพศหญิง^๒ ซึ่งสนับสนุนผลการวิจัยของ แอลเดอร์แมน (Alderman, 1977) ที่พบว่า ครูชายมีทัศนคติในด้านการควบคุมนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญกับครูหญิง^๓ นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยของ นันแนลลี่ (Nunnally, 1977) ที่พบว่า ครูเพศชายและครูเพศหญิงมีความเห็นต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องเกี่ยวกับความร้ายแรงของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน^๔ และผลเช่นเดียวกันนี้ได้พบในงานวิจัยของ เสงี่ยม อินภิรมย์ (๒๕๐๔) ที่พบว่า ครูต่างเพศกันจะเรียงลำดับความสำคัญของปัญหาความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกัน^๕ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ศุภวดี ชวงค์ (๒๕๑๔) ที่พบว่า ครูชายและครูหญิง มีความเห็นต่างกันในเรื่องระเบียบการแต่งกายของโรงเรียน ระเบียบการแต่งกายของนักเรียน และระเบียบความประพฤติของนักเรียน^๖ จากผลงานวิจัยที่กล่าวมาแล้ว นี้ให้เห็นว่าครูเพศชายมีทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน แตกต่างไปจากครูเพศหญิง ซึ่งน่าจะเกี่ยวข้องกับการที่ครูเพศชายใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็น ปัญหา

^๑Lindgren, Educational Psychology in the Classroom, p. 271.

^๒William Connella, "A Comparison.....," Dissertation Abstracts 36 : 3266-3267 A.

^๓Murphy Alderman, "A Comparison.....," Dissertation Abstracts 38 : 2464-A.

^๔Nunnally, "Student Behavior.....," Dissertation Abstracts 38 : 4483-4484 A.

^๕เสงี่ยม อินภิรมย์, "การสำรวจความคิดเห็น...." หน้า ๔๓-๔๔.

^๖ศุภวดี ชวงค์, "การศึกษาปัญหา....." หน้า ๓๖.

ของนักเรียนแตกต่างกันไปจากครูเพศหญิงด้วย ดังที่ นวลเพ็ญ (Nuanpen, 1964) ได้ศึกษาแบบของการใช้ความคิดระหว่างเพศชาย กับเพศหญิง สรุปได้ว่า ความแตกต่างระหว่างเพศทำให้มีแบบของการใช้ความคิดต่างกัน^๑

๓. วิธีการที่ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูจะแตกต่างกันไปตามวุฒิของครู

ผลการวิจัย พบว่า ครูที่มีวุฒิตั้งแต่อนุปริญญาลงไป และครูที่มีวุฒิตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาวดี ชวงส์ (๒๕๑๙) ที่พบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียน^๒ ข้อค้นพบนี้สนับสนุนผลการวิจัยของ คลาร์ก (Clark, 1978) ซึ่งพบว่า ครูที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความเห็นต่างกัน เกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนในด้านการสั่งให้นักเรียนพักการเรียน^๓ นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับอิทธิพลของวุฒิที่มีต่อทัศนคติในด้านพฤติกรรมที่เป็นปัญหา แอลเดอร์แมน (Alderman, 1977) พบว่า ครูที่ได้รับการศึกษาน้อย จะมีลักษณะควบคุมนักเรียนมากกว่าครูที่ได้รับการศึกษามาก^๔ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่มีวุฒิตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีทัศนคติต่อการควบคุมดูแลนักเรียนแตกต่างกัน ซึ่งน่าจะเป็นเหตุให้ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันด้วย

^๑ นวลเพ็ญ, อ่างจาก เพ็ญวิไล จิรอิทธิธรรม "ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับแบบการใช้ความคิด" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓), หน้า ๑๑.

^๒ สุภาวดี ชวงส์, "การศึกษาปัญหา....." หน้า ๓๖.

^๓ Percy Clark, "The Perception.....," Dissertation Abstracts 39 : 3237-3238 A.

^๔ Murphy Alderman, "A Comparison....." Dissertation Abstracts 38 : 2464-A.

๓. วิธีการที่ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครู จะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ของ
การเป็นครู

ผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีประสบการณ์ของการเป็นครู ๑ - ๕ ปี ๖ - ๑๐ ปี และ
สูงกว่า ๑๐ ปีขึ้นไป ใช้วิธีแก้ปัญหานักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ ทั้งนี้มีงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับอิทธิพลของประสบการณ์ที่มีต่อทัศนคติ
ในด้านปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา กล่าวคือ โทเลอร์และคนอื่น ๆ^๑ (Tolor
and et al., 1967) และสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก^๒ (๒๕๑๖) วิจัยพบว่า
ครูที่มีประสบการณ์ด้านการสอนต่างกันมีความเห็นในเรื่องพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนแตกต่างกัน
อันสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เทอร์เนอร์ (Turner, 1978) ที่พบว่า ปีของประสบการณ์การสอน
ของครู เป็นองค์ประกอบสำคัญในการตอบเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน^๓ นอกจากนี้ยังมี
ผลงานวิจัยของ วิทตัน (Whitton, 1974) ที่พบว่า ประสบการณ์การสอนสามารถเปลี่ยนทัศนคติ
ของนักเรียนฝึกสอนที่เกี่ยวกับการลงโทษ^๔ และการศึกษาของคอนเนลล่า (Connella, 1975)
ที่พบว่า ประสบการณ์ที่ต่างกันของครูมีอิทธิพลสำคัญต่อการตอบเกี่ยวกับปัญหาทางด้านวินัยของนักเรียน^๕
ข้อค้นพบนี้สนับสนุนผลการวิจัยของ ดีน (Dean, 197๐) ที่พบว่า ครูที่มีประสบการณ์มากกว่าใช้วินัย
ที่ถูกต้องในด้านบวกมากกว่าครูที่มีประสบการณ์น้อยกว่า^๖ และ เพท (Pate, 1972) ที่พบว่า

^๑Tolor and et al., "Teachers' Attitudes.....," Journal of.....
58 : 175-180.

^๒สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก, พฤติกรรม....., หน้า ๔๔-๔๕.

^๓Turner, "An Analysis.....m" Dissertation Abstracts 39 : 3507-3508 A.

^๔Whitton, "The Effect of.....," Dissertation Abstracts 35 : 5999-6000 A.

^๕Connella, "A Comparison....," Dissertation Abstracts 36 : 3266-3267 A.

^๖Dean, "AnAnalysis of," Dissertation Abstracts 38 : 1219-A.

หลังจากมีประสบการณ์การสอนแล้ว ครูฝึกสอนมีทัศนคติเปลี่ยนแปลงไปในด้านบวกเกี่ยวกับปัญหาทางด้านวินัยของนักเรียน^๑ จากผลงานวิจัยที่กล่าวมาแล้ว ชี้ให้เห็นว่า ครูที่มีประสบการณ์ต่างกันมีทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนแตกต่างกัน ซึ่งน่าจะเป็นเหตุให้ครูที่มีประสบการณ์ต่างกันแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนแตกต่างกันไปด้วย ทั้งนี้เนื่องจาก ครูที่มีประสบการณ์ในการเป็นครูนานกว่า ได้พบกับปัญหาของนักเรียนต่าง ๆ มากมาย ทำให้สามารถแก้ไขได้ดีกว่าและถูกต้องกว่า เพราะได้เรียนรู้และปรับปรุงจากสิ่งที่เคยทำอยู่แต่เดิม ดังที่ ชม ภูมิภาค (๒๕๑๖) กล่าวว่า ความสามารถในการแก้ปัญหานั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เป็นอันมาก โดยที่ปัญหาที่เกิดขึ้นในโอกาสต่าง ๆ โดยพื้นฐานมักจะไม่ผิดกันมากนัก แต่ต่างกันในความสามารถใช้ความรู้เดิม หรือประสบการณ์เดิมเป็นหลักในการแก้ปัญหาลง^๒

โดยสรุปครูในจังหวัดนครปฐม ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน ดังต่อไปนี้ คือ ๑. การทำโทษทางวาจาร้อยละ ๓๗.๒๔ ๒. การไม่ทำโทษ ร้อยละ ๓๑.๕๔ ๓. การทำโทษทางกาย ร้อยละ ๑๔.๕๔ ๔. การทำโทษทางสังคม ร้อยละ ๑๐.๕๔ และ ๕. การไม่แก้ปัญหาร้อยละ ๗.๕๔ และพิจารณาได้ว่า ครูใช้วิธีการทำโทษมากกว่าการไม่ทำโทษ และการวิจัยนี้ได้พบด้วยว่าตัวแปร เพศ วุฒิ และประสบการณ์ ของครูมีอิทธิพลต่อการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนอีกด้วย

^๑Pate, "A Study of...", Dissertation Abstracts 33 : 6654-A.

^๒ชม ภูมิภาค, "การแก้ปัญหาลง," จิตวิทยาการเรียนการสอน (พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๖), หน้า ๕๖-๖๒.